

ARNHEMSE



COURANT



ZONDAG 20 JUNI.

De prijs deser Courant, die geregeld vijfmaal
's weeks wordt uitgegeven, en wel op Zondag, Dings-
dag, Woensdag, Donnerdag en Zaterdag, is f 5
in de drie maanden. —

De prijs der Advertentiën is, van een tot vijf
regels f 1.00, en voor elk en regel daarboven 20
centen, behalve 35 centen zegelrecht, voor elke
plaatsting.

Het regt van gratie.

Vanige voorstanders steeds van eene krachtige regering, konden wij ons nooit vereenigen met hen die dezelve, willekeurig, aan een mensch, met wat titel ook toegerust, opgedragen wilden zien. De vorst, meenden wij, moest niet alleen de eerste handhaver, hij moest ook de eerste dienaar zijn der wet. De wet dus, niet de vorst, moet oppermagtig wezen. En met die oppermagt der wet konden wij pinner een regt van gratie, naar goeddunken door den vorst te oefenen, overeenbrengen. Wanneer, onder eene wettige regering, de burger tot straf veroordeeld wordt, krachtens de ware meening der wet, zoo behoorde niemand dan de wetgevende magt hem van die straf te kunnen ontheffen. Wordt er, onder de benaming van gratie, zoodanige bevoegdheid aan den vorst verleend, dan is het niet de wet, maar dan is het de vorst, die in het laatste ressort de straf oplegt. Want waar de vorst ontheffen kan, en niet ontheft, legt hij op. Dan weet de burger niet meer of hij voor deze of gene daad, door de wet met straf bedreigd, werkelijk de bedreigde straf zal lijden; het hangt van het goeddunken des vorsten af. Dan bestaat er geene gelijkheid meer der burgers voor de strafwet: van twee burgers, even schuldig bevonden, kan de eene door den vorst, die gratie weigert, aan den beul worden overgeleverd, terwijl de ander, meer begunstigd door gezindheid, stemming of omstandigheid, door den vorst, die gratie verleent, in vrijheid kan worden gesteld. Daarom begeerden wij steeds dat er aan den vorst geen regt van gratie zou worden gegeven; het lot der burgers moest slechts afhankelijk zijn van de wet: niet van den vorst. De vorst behoorde niet in de gelegenheid te worden gesteld om het ontzag der wet te kunnen verminderen, door aan haren arm een burger, dien zij veroordeeld heeft, te onttrekken; de daad gepleegd, zoo moest de bedreigde straf onvermijdelijk wezen; de onvermijdelijkheid toch der straf is de zekerste afschrikking van, de zekerste waarborg dus tegen overtreding. Dit gevoelde men, en alle wijkplaatsen der oudheid en der middeleeuwen weder afgeschafte, — waarom er eene gelaten in den wil des konings? Gods tempels zelfs zouden geene wijkplaats voor zijn voor misdrijf, waarom dan de wil van een mensch, dien men den naam geeft van keizer of koning? Als de wet eenmaal gezegd heeft: die daad zal door die straf worden gevolgd, — waarom dan den vorst de bevoegdheid gelaten om te zeggen: niet, nu zij door dien mensch gepleegd is?

In het belang des vorsten zelve, moest hem het regt van gratie worden onthouden: hij behoorde zich niet gebaat te kunnen maken door het weigeren van gratie. Als een vorst, die gratie geven kan, gratie weigert, wordt hem natuurlijk de straf geweten; dan is hij het die de straf lijden laat. Dan is hij het die den kerker wil, de ketens, het schavot en den worger: want aan hem stond het den kerker te openen, de ketenen te doen vallen, en den veroordeelde te werpen in de armen zijner smeekende vrouw.

Dit is de morele verantwoordelijkheid der straf laden op den koning. Was ook soms de wetgever te laf om die op zich te nemen? Waagde de minste domoor zich daarom zoo ligt op het wetgevend terrein, omdat hij dacht: »wat ik verknoei, kan door een ander worden verholpen. Stel ik mijne bepalingen soms wat verward, schrijf ik wat voorbarig kerkers uit en schande; strijdt welligt mijn galg of worgpaal met menschelijk gevoel of menschelijke regten, — ik geef daarentegen regt van gratie aan den vorst; hij moet weten wien hij voor de gepleegde daad in kerkers wil laten rotten, wiens adem hij in beuls handen overgeven wil. Ik dreig maar; hij is het die volvoeren laat.» — Zijn daarom zoo veel wetten zoo slecht?

In politieke zaken vooral, waarbij de vorst dikwerf zelf betrokken is, hoe nadelijker nog is hem daarin niet het regt van gratie? Namens hem vervolgt de door hem aangestelde ambtenaar van het publiek ministerie; namens hem past de door hem benoemde regter de straf toe; en krachtens zijnen wil, die gratie weigert, wordt de straf voltrokken. Niet de onverbiddelijke wet, de wet voor allen gelijk, maar zijn neen op de verzochte gratie opent den kerker, snijdt het leyen af.

Is zoodanige bepaling staatkundig? — Is zij, opregt beschouwd, billijker ten aanzien des vorsten dan ten aanzien der burgers?

Buitenlandsche berigten.

TURKIJE.

Triest, 6 juni. Volgens berigten uit Athene schijnt de bevolking van Thessalië en het zuidelijk Macedonië het voorbeeld der Kreteusers te willen volgen. De berg Athos wordt aangewezen als het vereenigingspunt der ontvredeinden, waar zich ook veel pelikaren uit Griekenland laten vinden. De opstandelingen moeten reeds eene provisoire regering hebben aangesteld en onlangs eene expeditie naar het eiland Lemnos hebben uitgezonden om zich van wapenen en munitie te voorzien. (*Allg. Zeit.*)

DUITSCHLAND.

Hamburg, 9 juni. Als eene tijding van hoog belang in dit oogenblik, meld ik u, dat lord Palmerston de ratificatie des verdrags met de Hanzesteden heeft geweigerd, naardien de ministers in hunnen tegenwoordigen toestand eene dergelijke verandering in de acte van navigatie niet op zich durven nemen. (*A. Z.*)

ENGELAND.

Londen, 16 juni. De ontbinding van het parlement zou, volgens een ministerieel blad, op den 22sten dezer bepaald wezen.

— Het Lagerhuis heeft zaterdag het ontwerp van wet tegen de omkoopning bij de verkiezingen, met bijvoeging van een artikel, volgens hetwelk de kandidaten, zoowel als alle andere personen die aan het verkiezingswerk deel nemen, bewijzen van goed gedrag aan de committees moeten overleggen. Maandag moest sich dat Huis met de wet op de kiezerslijsten bezig houden, en gisteren met het voorstel van den heer Scholefield, strekkende om te doen verklaren, dat de treurige toestand der nijvere volksklasse uit de hooge prijzen der levensmiddelen voortvloeit; maar de menigte leden, die gedurende de discussie de zaal verlieten, veroorzaakte dat er geen genoegzaam aantal overbleef om op het een of ander tot een besluit te kunnen komen.

— Het Engelsch schip *Espoir*, dat den Taag verlaten had, in de hoop van de stoomboot *President* op te sporen, is onverrichter zake op genoemde rivier wedergekeerd. Heden verzekert een brief uit Liverpool, dat zestien man, zoo van de equipage als passagiers op genoemde boot, welke door een drijvenden ijsberg vernield zou wezen, op het strand van Newfoundland door een Fransch vaartuig opgenomen en naar St. Peters gebragt zijn, waartrent men echter, nadere, stellige berigten dient af te wachten.

— De dagbladen van Quebec behelzen het treurig berigt der schipbreuk van de *Minstrel*, die Limerick den 21sten april verlaten heeft, om 141 landverhuizers naar Noord-Amerika over te brengen, en bij Red Island is verongelukt, waardoor al deze ongelukkigen, slechts vier uitgezonderd, en bijna al de manschappen der equipage, het leven hebben verloren.

— Omtrent de zaak van den heer *MacLeod* behelzen de New-Yorksche papieren, dat het onderzoek afgelopen, maar de uitspraak tot de volgende zitting van het hof, die eerst in september plaats heeft, verschoven was, welk nieuw uitstel in Canada groot misnoegen verwekte.

— Men was te New-York zeer verlangend naar de boodschap van den president *Tyler*, met welke het buitengewoon congres den 31sten moest worden geopend.

— De *Times*, bij gelegenheid van het Nederlandsch-Fransch handelstraactaat de suiker-kwestie nagaande, zegt onder anderen:

»Als wij den toestand van de productie van Java meer in de bijzonderheden nagaan, dan is het opmerkelijk, dat de ingezetenen verplicht zijn een vijfde gedeelte van hunne gronden met suiker te beplanten, waarmede zij hunne pachten betalen. De productie wordt door belooningen van de zijde der regering aangemoedigd, en de planters, die meer dan het vijfde voortbrengen, hebben aanspraak op de waarde van de hoeveelheid daarboven. Het suikerriet wordt in bijzondere factoriën bereid, waartoe de regering het geld voorschiet, dat in ruwe suiker wordt terug betaald. Het geheele stelsel werkt wel, als de prijs goed staat; doch als deze te laag is, dan gevoelt men aan alle zijden den druk daarvan. In den aanvang was de prijs door het bewind bepaald op 15½ gulden per pikol (132 pond); maar ten gevolge van den val van den suikerprijs in Europa, was de regering genoodzaakt die op 10½ gulden te stellen, tot groot verlies van de planters. Dit bragt den verkoopprijs van 11 gulden 74 cents tot 8 gulden 30 cents per centenaar. Volgens onlangs gedaan onderzoek in Frankrijk, is het gebleken, dat een planter in de koloniën, onder de gunstigste omstandigheden, een centenaar ruwe suiker tegen 25 franken kan voortbrengen; maar over het algemeen zal hij zulks niet onder de 28 franken voortbrengen, hetgeen bijkans met den Hollandschen prijs van 11 fl. 74 cents gelijk staat. De vracht en uitgaven van de Fransche stapelhuizen bedragen ongeveer 13 franken, terwijl die van de Hollandsche stapelhuizen omstreeks 5 gulden 14 cents beloopt, zoodat de prijs van de Fransche suiker met 14 franken en die van Holland met 36 franken is vermeerderd. Het centenaar bestemd suiker kan in Frankrijk tegen 44 franken worden gebruceerd, hetgeen de prijs is van die, in Duitsland vervaardigd. Men ziet uit deze bijzonderheden, dat Holland de markt door eene gedwogene productie, en naar een beginsel handelt, dat geheel verschilt van dat, hetwelk bij de cultuur van suikerriet kan worden in acht genomen.»

FRANKRIJK.

Paris, 16 juni. Z. M. de koning wordt eerlang op de laatste te Bizy, nabij Vernon, in het departement

van de Eure, te gemoet gezien. Van hoogstdezelfs reis naar de zuidelijke provinciën hoort men niet meer spreken.

— De hertog van Nemours wordt den 18den te Toulouse en den 23sten of 24sten te Parijs terug verwacht. Omtrent de redenen, die hem aan de volgende krijgsoperatiën in Algerië geen deel doen nemen, verkeert men nog in het onzekere.

— Heden voormiddag is een telegrafisch bericht uit Toulon ontvangen, meldende dat de vloot naar de wateren van de Levant is gestevend.

De arbeid der omwalling in de vlakke van St. Denis te rekenen van af den weg van St. Denis naar la Chapelle tot aan het kanaal, is schier geheel tusschen den weg van la Chapelle naar St. Denis en den weg van Batinolles naar St. Denis, gestaakt geworden. De ijver voor deze werkzaamheid in het bosch van Boulogne is slechts middelmatig; over het geheel is dezelve sedert jl. maand mei merklijk verflaauwd, doch daarentegen wordt de arbeid aan de forten met ongelooflijken ijver voortgezet.

— Het Spaansch ministerie blijft in zeer moeilijken toestand verkeerend. De schatkist is uitgeput, en de groote kapitalisten beloonen zich zeer ongenegen om haar door het sluiten der geldleening te stijven, terwijl zich, vooral onder de ambtenaren, groote ontevredenheid wegens achterstallige betaling vertoont.

Daarenboven neemt de stelselmatige oppositie der voorstanders van een driedelig regentschap in de Kamer der gedeputeerden dagelijks toe. Die staatsvergadering heeft hare zittingen naar eene groote schouwburgzaal overgebracht, uit hoofde der bouwvalligheid van het gewone gebouw der bijeenkomsten.

BELGIE.

Brussel, 17 juni. De *Independant* behelst een artikel, hetwelk men aan den heer *Nothomb* toeschrijft. Daarin wordt beweerd, dat, bijaldien bij de jongste verkiezingen, hetzij de katholieke, hetzij de liberale partij geheel ware overwonnen geworden, beiden als behoudmiddel de electorale hervorming zouden hebben ingeroepen; want, terwijl de liberalen den cijns der steden verminderd en dien van het platte land verhoogd wenschen te zien, verlangen de katholieken, van hunnen kant, het getal der kiesdistrikten te vermeerderen. De schrijver besluit dus, dat de soort van evenwigt, uit de jongste verkiezingen geboren, als te gelukkiger mag beschouwd worden, daar het ons behoedt voor de gevaren eener discussie over de electorale hervorming.

— Door de permanente deputatie van Brabant is aan den senaat der Leuvense hoogeschool een schrijven gericht, houdende, dat in Holland bij voortdoring aan jonge lieden, die in Holland studeren, geschonken worden studie-beursen, die aan de oude Leuvense collegiën behooren, terwijl zij geweigerd worden aan de Hollanders, die ze verlangen, om te Leuven zelf te gaan studeren. De senaat wordt mitsdien uitgenoodigd om voortaan geene beursen meer uit te betalen aan jonge lieden, die, strijdig met den wil der stichters, in Holland studeren.

— Jongstleden maandag is te Brussel in den ouderdom van 72 jaren overleden de baron *d'Anethan*, staatsraad van Z. M. den koning der Nederlanden, ridder der orde van den Nederlandschen Leeuw, voormalig intendant van het departement der Dyle.

— Men weet dat de stallen van het zoogenaamde paleis van den prins van Oranje alhier ingerigt zullen worden tot eenen bazar. Het gebouw zelf is thans ingelijks verhuurd aan eene maatschappij, die er een prachtig casino wil stichten, doch waarbij, zij gaarne eene speelzaal zou willen voegen. Zij biedt voor dit voorregt 21,000 franken jaarlijks aan de stads armen. Men twijfelt echter zeer of ons stedelijk bestuur de hand zal willen leenen aan de daarstelling eener zoo verderfelijke inrigting, waarvoor onze hoofdstad tot heden is behoed gebleven.

Binnenlandsche berigten.

's Gravenhage, 17 juni. Men verneemt, dat Z. Exc. de Franache gezant bij het Nederlandsche hof, de heer *Bois le Comte*, eorlang, met verlof, een paar maanden deze residentie verlaten zal.

— Men verneemt dat door den ingenieur *W. O. Brade* het plan der kettingbrug over het Y, ten gevolge der bezwaren, daartegen door de commissie ingebragt, is gewijzigd, en aan Z. M. den koning is ingediend. De brug is thans zoo veel hooger gelegd, dat de kleine scheepvaart, die de grootste massa op het Y uitmaakt, daar met mast en volle zeilen vrijelijk kan onder door gaan, terwijl de middelsoort en groote schepen, die de minderheid uitmaken, door vijf met draaibruggen afgesloten openingen zullen passeren. Daar deze brug voor den handel en nijverheid van Noord-Holland en speciaal voor die van de Zaan, Purmerende, Edam,

Monnickendam en Hoorn, die de handel- en koornebeursen van Amsterdam moeten bezoeken, of wel voor andere handelszaken, (in weerwil van vorst, storm of ander weder, wanneer de passage hoogst gevaarlijk is en gedurig aanleiding tot treurige accidenten geeft) zich naar de hoofdstad moeten begeven, alsmede voor de bewoners van de dorpen van den Y-kant, die dagelijks hunne producten naar Amsterdam moeten bezorgen, van het hoogste aangelang is, en nog dezen winter het wenschelijke van het tot stand komen eener brug aldaar bijzonder is ingezien, — zoo durft men thans de gegronde hoop kesteren; dat deze zoo nuttige zaak eerlang haar beslag moge krijgen onder de nieuwe regering; zoo geheel met den geest van verbetering beziel. Het is mede ligtelijk in te zien, dat wanneer eenmaal eene vaste communicatie met de overzijde van het Y zal zijn daargesteld, de stad eene uitbreiding naar die zijde zal ontvangen, als zijnde juist het punt, alwaar de uitmonding van het Noord-Hollandsche kanaal zich bevindt, en alzoo de uit zee komende schepen onmiddellijk van alles te kunnen voorzien.

Grotingen, 17 juni. *Stuart* *Kruiker*, wiens zamenspanning en arrestatie ik u gisteren meldde, schijnt een doortrapte knaap. Hij erkent dat hij met 5 of 6 kamraden op de markt geweest is, alwaar zij amandelen zouden hebben gekocht en onder elkander verspeeld. Hij beweert, naamlijk, dat de bewuste wagen geen helsch werktuig, maar een wozenlijke kraiwagen met amandelen was. De kreet *Nou kan je ze kraken!* zou, altoos volgens hem, uitgebragt zijn door den jood die de amandelen verkocht, roepende: *Mangelen! Mangelen! Nou kan je ze kraken!* En met het gezegd: *De koning onder!* zou geenszins het verdrijven des konings en het invoeren der republiek bedoeld wezen; doch men zou bij het opwerpen van het stuk geld (een-nieuwe gulden, waarop 's konings beeld staat) slechts *de koning onder en de koning boven* hebben gezegd, in stede van *kruis en munt*, hetwelk men veel minder begrijpelijk vond. — Wijders wordt verhaald dat er eene huiszoeking ter woonstede van *Sjoertje* zou gedaan zijn, bij welke gelegenheid men een papier zou hebben gevonden, waarop herhaaldelijk *DE REPUBLIEK, DE REPUBLIEK* geschreven stond. Nu zou hij gezegd hebben dat dit papier een blad uit zijn schrijfboek was, en geene oproeping tot het invoeren van gemelden regeringsvorm.

Maastricht, 16 juni. Het verblijf van Z. M. alhier zal, naar men verzekert, met éénen dag verlengd worden; eerst zaterdag zal hoogstdezelvs over Aken de reis naar Luxemburg aanvangen. Onderscheidene benoemingen tot ridders van den Nederlandschen Leeuw zijn reeds bekend gemaakt: onder dezelve bevinden zich de *H. Gouders*, roomsch-katholiek pastoor; *Straelen*, predikant der luthersche gemeente van *Panhuis*, schepen der stad; *Roberti*, hoofd-inspecteur der belastingen; *J. van Aken*, lid van den provincialen raad; de graaf *de Geloos van Ysden*, die bij Z. M. de dienst van kamerheer verrigt; de luitenant-kolonel *Herr*, kommanderende het 2de regiment infanterie; de buitengewone inspecteur der registratie *Moet*, de kapitein-kommandant der marechaussee *Hoppenbrouwer*. Tot commandeur dier orde is verheven de heer burgemeester der stad, *Niersgraz* terwijl de heer *van Riemsdijk*, agent van 's rijks schatkist, veradeld en aan denzelfden de titel van jonkheer veerleend is.

— De heer baron *Falck*, Zr. Ms. gezant te Brussel, is gisteren alhier aangekomen. (Handelsb.)

Meugelwerk.

Aan de Redactie.

's Gravenhage, 18 juni.

In verscheidene dagbladen vindt men thans den heer *ERICKE* VAN HERWIJZEN vermeld als gouverneur van Limburg. Bijaldien die betrekking werkelijk aan den heer *ERICKE* is opgedragen, schijnt dit eene nieuwe inbreuk op de grondwet, welke in artikel 7 bepaalt: » Tot leden der Staten-Generaal, hoofden of leden van de departementen van algemeen bestuur, leden van den Raad van State, Commissarissen des konings in de provinciën, en leden van den Hoogen Raad kunnen alleenlijk benoemd worden Nederlandsche ingezetenen, geboren binnen het rijk of deszelfs buitenlandsche bezittingen, uit ouders aldaar gevestigd. Die uit zoodanige ouders, ter oorzaak van 's lands dienst afwezend, of anderzins op reis zijnde, buiten het rijk geboren zijn, worden met de vorige gelijk gesteld. »

De heer *ERICKE* valt niet in deze categorie. Hij is niet in Nederland of deszelfs bezittingen, uit ouders aldaar gevestigd, geboren. De heer *ERICKE* is een geboren Duitscher; zijne ouders waren niet in Nederland gevestigd en ter oorzaak van 's lands dienst of anderzins afwezig.

De heer *ERICKE* kan dus niet anders dan ongrondwettig gouverneur of commissaris des konings in eene Nederlandsche provincie zijn. En Limburg, ofschoon den naam van Hertogdom dragende, is onbetwistbaar eene Nederlandsche provincie, blijkens deszelfs vermelding in artikel 1 der grondwet en deszelfs vertegenwoordiging in de Nederlandsche Staten-Generaal, alsmede uit den aanhef der wet van 26 mei 1841, tot opheffing van den exceptionelen regtstoestand van Limburg, luidende: » Alzoo wij in overweging genomen hebben dat door het 1^{ste} artikel der grondwet het hertogdom Limburg met het koninkrijk der Nederlanden is vereenigd en tot eene provincie ingesteld. » Q. N.

De rebel van Hoogstraten.

(Slot van n^o. 117.)

Toen *THOMAS* het bevel tot den aftocht gegeven had, waren de opstandelingen zeer verwonderd naast het paard van hunnen aanvoerder eenen zorgvuldig gestolten wagen te zien, dien hij nooit nit het oog verloor en waarvan hij de bewaking aan niemand anders scheen te willen toevertrouwen. Niemand kon zich het geheim van dien wagen verklaren welks binnenste zoo zorgvuldig voor aller bliken verborgen was, noch de opmerkzaamheid welke de ritmeester aan denzelfden besteedde. Het ontbrak dan ook niet aan wonderlijke vermoedens, die bij allen werden opgewekt.

— Bij mijne buks en mijne lans! wat mag daar toch in verborgen zijn? vroeg de een.

— Als de ritmeester niet zoo eene soort van heiden was, dan zou ik er op wedden, dat hij eene kostbare reliquie in den wagen met zich voert, morkte een ander aan.

Dat is wel mogelijk; misschien is het een van de drie heiligen uit Keulen.

— Het zou toch nog al aardig zijn, als de oude graauwbaard er nog eens toe kwam om vroome te gaan worden.

Wie weet? Als de duivel oud wordt, wordt hij kluiszelaar, zegt het spreekwoord.

— Een spreekwoord zegt juist altijd geene onbedriegelijke waarheid, viel een oud krijgsmans; wiens groote roode knevels aan beide zijden van zijnen mond als de scharen van eenen kreeft vooruitstaken.

— Zeer juist, *BENEDICTUS*, merkte een jong ruiter aan, die om beter te kunnen hooren voorover leunde, en de beide ellebogen op het aadel steunde.

— Ik voor mij geloof dat in den wagen de eigenlijke schat van de *FERRAZL* verborgen is, waarvan wij slechts de kruimels gekregen hebben, merkte de oude met den rooden knevelbaard aan.

— Gij zult toch niet kunnen zeggen, *BENEDICTUS*, dat wij voor ons part maar luttel gekregen hebben. Bij mij te huis deden mij de vingers juist van het geld tellen goen een, en bij u zag het er wel niet beter uit. Daarom geloof ik dat rijstijg Brabandsche guldens per man nog al een aardig aandeel aan den buit is. En wat dien argwaan betreft, dien gij daar over den ritmeester laat merken, zoo zeg ik dat een ieder die iets dergelijks vermoedt een leugenaar is.

Toen de roodbaard deze woorden hoorde, kief hij zich zoo hevig in het zadel op, dat de zijden van zijn zwaar, sterk paard er door werden ingedrukt.

— Melkmuil, riep hij, voor die el beleediging, die gij mij daar toemeet, zal ik met twee elken staal betalen.

De oogen van den jongen ruiter gloeiden plotseling in zijn hoofd als twee vurige kolen, en onwillekeurig sloeg hij de hand aan het gevest van zijne sabel.

— Als wij hier niet onder de marschdiscipline stonden, dan kwaamt gij niet levend uit de stijgbeugels, antwoordde hij, en beet zich in zijne van woede verbleekte lippen.

Zijne tegenpartij had even snel zijne sabel aangevat, en misschien hadden beide midden op marsch handgemeen geworden, zoo niet eensklaps de stem van den wachtmeester daartusschen ware gekomen:

— De rijen gesloten!

In het vuur van den twist hadden zij verzuimd hunne paarden aan te sporen, en er was een stilstand in den togt ontstaan, zoodat alle volgende ruiters op eeneu digten hoop waren te zamen gedrongen, door welchen de geheimzinnige wagen zich slechts met moeite eene baan kon maken.

Zij, die in de nabijheid des wagens reden, maakten zich iedere gelegenheid ten nutte om zoo mogelijk uit te vinden, wat die wandelende woning bevatte. Zij wierpen hunne bliken er in, beschouwden hem van alle zijden, vorschten met oog en oor, maar niemand kon het geheim doorgronden.

— Waarachtig, ik geef het op, bromde een der ruiters, nadat hij zijne oogen moede had gekeken.

— Ik niet, antwoordde een zijner buren, en verkief

zich met een air van gewigt in het-sadel, om aan te loonen dat hij de zaak gepijld had.

— Heeft Bealzebub u dan zijne oogen geleend, dat gij door dien houten kast kunt zien? Want waarachtig, de duivel alleen kan zien wat daarin steekt.

— Vriendliep, fluisterde hem zijn makkerin, ik heb in den wagen iets hooren bewegen, en ik zeg u dat het een vrouwelijke schat is, dien de ritmeester van Erkelens medeneemt.

— Alsof de ritmeester VILLER ooit iets anders be-mind had, dan zijnen degen! antwoordde de andere op ongeloofigen toon.

— Gij hebt goed spreken; ik weet wat ik weet, zeide zijn kameraad.

Hierop swaegen beide, en men hoorde slechts het rollen van den wagen en het getrappel der paarden.

Die den marsch van verre aanschouwde, had zich niet kunnen verklaren, waardoor dat geraas ontstond. Slechts eene groote, dikke stofwolk zou hij hebben bemerkt, die langs den weg voorttrok, als eene van die wolken uit den bijbel; waartuit een vreemd en overklaarbaar gedruisch klonk. De wolk wendde zich naar Maastricht, waar de rebellen de Maas wilden oversteken. De reden waarom de ritmeester bij voorkeur deze rigting gekozen had, zou gemakkelijker te raden zijn geweest voor hem, die wist dat de geheimzinnige wagen ANNA en haar kind bevatte. ANNA had namelijk verlangd naar hareu ouden vader terug gebragt te worden, om hem op de knien om vergiffenis te smeeken.

— Hij zal mij vergeven, als hij mijn ongeluk en mijn berouw verneemt, had zij gezegd.

— Mijne gebeden zal ik bij de nwen voegen, ANNA, was het antwoord van den Eletto.

Maar welke schrik beving beiden, toen zij desavonds Maastricht bereikten, en in plaats van de pachtboere niets dan eenen puinheop vonden.

— Ach! mijn God! alles verbrand! riep de arme vrouw, en wrong de handen.

Van de nederige woning was inderdaad niets meer over, dan eenige zwart geblakerde muren. Hier en daar lagen half verbrande balken en posten, te midden van vernield huisraad in de asch.

Terwijl ANNA en de ritmeester in stomme smart het toneel beschouwden, en het niet durfden wagen hunne nog grootere bezorgdheid over het lot van den grijsaard zelve uit te spreken, vertoonde zich in den maueschijn te midden van den puinheop een menschelijk wezen. Geen van beiden had hem opgemerkt, maar hij naderde hun terstond, en riep:

— ANNA! de ritmeester!

Het was de stem van PETER, die nog aan de verwoeste woning getrouw was gebleven, zoo als hij zijnen heer in diens leven steeds getrouw was geweest.

— En mijn vader? vroeg ANNA aarzeland, alsof zij eene noodlottige tijding verwachtte.

— Zij hebben hier alles verbrand, antwoordde de knecht. Zij kwamen eergisteren hier aan; het waren de overgeblevenen van het korps van DU TERRAIL, die bij Erkelens waren ontkomen...

— En mijn vader? vroeg ANNA met stijgende onrust.

— Zij zijn begonnen met alles te plunderen, ging PETER voort. Toen er niets meer te vinden was, liet een luitenant van DU TERRAIL het huis in brand steken. En zij dansten allen om den brand heen, als om een vreugdevuur op St. Martensdag.

— En mijn vader, vroeg de dochter ten derden male.

— Uw vader? ANNA, gij kunt voor de rust zijner ziel bidden.

— Zoo is hij dus dood?

— Dood, maar hij doof den bliksem getroffen ware, toen hij met de wagen door de muren zag naar starten, die rondom uit het huis opstegen, antwoordde de knecht.

— Ach! de hemel zij mij genadig! riep de ongelukkige, zank op de knien, en verborg het gezigt in hare handen. De tranen stroomden haar door de vingers, en een hevige snikken vermoorde hare borst.

— Eene wees voortaan en alleen in de wereld, zuchtte zij, en hare oogen werden plotseling droog en staarden bewusteloos, als van iemand die door plotselinge waanzinnigheid getroffen wordt.

— ANNA, gij vergeet dat ik u beloofd heb, uwen zoon een vader en u een broeder te zijn, zeide de ritmeester op dit oogenblik tot haar. Hij nam haar bij de hand, als wilde hij haar met geweld aan denkbeelden ontscheuren, die het toneel van hare bittere ellende bij haar opwekten.

— ANNA, zeide hij tot haar, laat ons van hier vertrekken.

— Ja, weg, broeder, want mijn hart dreigt te breken, antwoordde zij, met warmte de hand des Eletto's drukkende.

— Beide verwijderden zich van de plaats der verwoesting, omstreefde hunne blikken den boezem drukkende, de ritmeester ontbeet en spinzend.

— Nauwelijks bestraakte de zon met hare eerste schemering de toppen van het bosch van Wladorp, of de rebellen trokken over de Maas en sloegen de rigting naar Grave in.

Toen THOMAS VILLER daar aankwam vond hij alles zeer veranderd. Van al de eletto's was hij het meest tegen eene verzoening met Spanjaag geweest; en de agenten van den aartshertog hadden zich zijne afwezenheid ten nutte gemaakt, en door geld en beloften eene groote menigte rebellen wedet onder de Spaansche vaandels te brengen. Het beleg van Ostende was begonnen, en MESDOZA was in het opperbevel van het leger door den dapperen SPINOLA vervangen. Zijn naam alleen was welligt reeds voldoende geweest om het grootste gedeelte der oude soldaten tot hunnen pligt terug te brengen; maar tevens waren ook de krijgskassen met Spaansch goud op nieuw gevuld, en het was hem gelukt aan de langdurige munitie geheel een einde te maken. DU TERRAIL bevond zich niet meer in Eindhoven, want de aartshertog had op de tijding van de gevangenneming des koenen partijgangers terstond zijn losgeld betaald.

Alle plannen van THOMAS VILLER waren dus vrijdeld, al zijne ontwerpen in duigen gevallen. Er bleef hem niets meer over, dan openlijk in dienst van prins MAURITS over te gaan. Dit deed hij ook met twaalfhonderd zijner makkers, meest Vlamingen en Duitschers. Hij zou gaarne het soldatenleven geheel hebben vaarwel gezegd, maar hij dorste nog altijd naar wraak; hij had nog eene te groote rekening met zijne vijanden af te doen.

Prins MAURITS had juist zijne tenten voor Sluis opgeslagen, dat hij door honger tot de overgaf wilde dwingen. Om hem te noodzaken het beleg dazer stad op te breken, rukte de markies SPINOLA met een aanzienlijk leger op, maar werd in twee stormen, die hij op de Hollandsche verschanzingen ondernam, afgeslagen. Hij besloot nu het strand Kadzand te bemagtigen om van deze zijde den aanval te vernieuwen. Toen hij zich daarheen wendde vond hij den dijk door het regiment der rebellen onder den ritmeester THOMAS bezet. Na verscheidene even hardnekkig doorgezette als afgeslagene stormen, werd SPINOLA tot den aftogt gedwongen, en moest het opgeven Sluis te ontzetten. De stad viel den prins in handen, die er een goed garnizoen in legde, en zich met de rest zijner troepen naar Ostende wendde. De Eletto behoorde tot de laatsten. Hij voelde zijn hart van vreugde kloppen, toen hij deze stad, of veel-eer dezen puinheop binnantrok, want Ostende was om zoo te zeggen niets dan een groote puinheop.

Op het oogenblik dat de prins zijnen intogt hield, hadden de Spanjaarden juist een bastion der vesting bemagtigd, en MARQUETTE, die in Ostende het bevel voerde, maakte zich gereed hen van daar te verdrijven.

— Daar moeten wij bij zijn, riep THOMAS zijnen soldaten toe en een luide jubelkreet doorvloog hunne rijen. De troep trok terstond uit de vesting, en de aanval begon. In een oogenblik waren de Spanjaarden verjaagd, en de redoute ingenomen. Er bleef nu nog over eene bresbatterij te vermeesteren, die de belegerden zeer hinderde.

— Voorwaarts, mijne dapperen! riep de ritmeester den zijnen toe, en wees met den degen op de vreeselijke batterij.

Onder een hevige vuur bestormden zij de batterij en plantten er hunne vanen op. Maar terwijl zij bezig waren de kanonnen te vernagelen, rukten de troepen van den aartshertog in gesloten kolonnen aan, wierpen de rebellen overhoop en dreven hen onder een vreeselijk bloedbad naar de stad terug. De Eletto werd gevangen genomen, nadat hij, vechtende als een leeuw, door wonden overdekt was.

Men voerde hem in triomf naar het hoofkwartier, en het is alsof ik hem nog voor mij zie, met zijne van krijgsmans trots vlammeende oogen, zijne verwilderd nederhangende en met bloed bedekte haren. De krijgsvaand, die hem zou vonnissen, vergaderde terstond.

— Wat moet er met hem gedaan worden, die zijn vaandel verraden, tegen zijn vaderland gevochten, zijnen eed verbroken heeft?

— Die moet sterven, antwoordden alle leden van den raad eenstemmig.

THOMAS vertrok geen lid.

— Ik hoop ten minste, mijne heeren, dat gij mij eenen eerlijken soldatendood zult laten sterven, een kogel door het hart, zeide hij.

— Wie als een hond geleefd heeft, moet ook als een hond sterven, riep de TERRAIL daartusschen.

— Uwe meening is dus? vroeg de Eletto.

— Aan den galg, voegde de TERRAIL er bij.

— Levenslang, riep de TERRAIL, want dat is de straf van een dergelijken misdadiger.

zeide de ritmeester, eenen verachtelijken blik op den Franschman werpende.

— Ieder als het zijne beurt is, THOMAS, zeide de TERRAIL weder. In Hoogstraten hebt gij twaalfduizend livres voor mijn losgeld betaald. Van daag betaal ik het uwe. En toen zij vijand aan den provoost was overgeleverd, voegde hij er bij:

— Kameraad, hier zijn twaalf stuivers voor eenen strop.

THOMAS VILLER sprak geen woord, maar ging, in weervil van zijne nog bloedende wonden, met vasten tred den dood te gemoet.

— Maak het kort, zeide hij tot den provoost, toen zij op de strafplaats waren angekommen.

Op het oogenblik echter toen de veroordeelde de doodsladder besteeg, kwam de markies SPINOLA daar voorbij. Hij zag den veroordeelde en herkende aan zijne uniform eenen officier van rang.

— Wie is die man? vroeg hij de TERRAIL. Wat moet er met hem gebeuren?

— Die man, monseigneur, is een van de Eletto's van Hoogstraten, en wat nog erger is, de verdediger van den dijk van Kadzand.

— Die zoo dapper tegen mij gestreden heeft? vroeg de markies.

— Dezelfde, THOMAS VILLER, antwoordde de TERRAIL.

— Een dapper man zoo als hij, mag zulk eenen smadelijken dood niet sterven, zeide SPINOLA.

— Monseigneur, zijne hoogheid de aartshertog heeft het zoo bevelen, wierp de andere daar tegen in.

— Ik zal met zijne hoogheid spreken, wees daarom trent onbezorgd, sprak de markies.

Toen, nadat hij de TERRAIL een oogenblik van nabij en scherp had aangezien, vroeg hij hem:

— Maar wie zijt gij, mijnheer?

— Ik ben de majoor de TERRAIL, monseigneur.

— Ah! het verheugt mij dat ik u eindelijk hier bij het leger heb. Gij hebt hier beter gelegenheid u te onderscheiden, als in de strooptogten die gij in het keizerlijke gebied onderneemt, en hier ontbreekt het ons ook niet aan de gelegenheid om uwe daden gade te slaan.

SPINOLA legde op deze laatste woorden bijzonderen nadruk, liet de TERRAIL als aan den grond genageld staan, en begaf zich terstond in de tent van den aartshertog. Hij vond daar eenen officier, dien de kommandant van Ostende aan ALBERTUS gezonden had, om den gevangen genomen ritmeester terug te vorderen; hij bood de uitwisseling van VILLER tegen den Spaanschen majoor DAVILA aan, die op het bastion door het garnizoen gevangen gemaakt was. Tevens dreigde hij, dat, als men de uitwisseling niet bewilligde, de majoor het zelfde lot zou ondergaan als de ritmeester. Het gelukte den markies den aartshertog te bewegen, en de uitwisseling vond terstond plaats.

De wonden, welke THOMAS VILLER ontvangen had, waren gevaarlijk. Hij kreeg verlof zich naar Gelderland te laten brengen, en kwam geheel uitgeput in Nijmegen aan. De onvermoede verpleging van ANNA en vooral de rust die hij nu genoot deden hem weldra genezen. Maar hij verloor een been, dat hem moest worden afgezet.

— Nu begint eerst mijn leven, zeide hij tot prins MAURITS, toen hij verlof had gekregen om het leger te verlaten.

Toen hij volkomen hersteld was, begaf hij zich naar Maastricht, en liet de landhoeve weder uit hare puinheopen opbouwen. De rust die hij daar vond werd niet meer gestoord, want de markies SPINOLA had streng bevel gegeven de onzijdigheid van het vorstendom Luik, waartoe de hoeve behoorde, te eerbiedigen.

Maar noch de eenzaamheid, noch het rustige landleven vermogten de open wonden van zijn hart te heelen, hoezeer ook ANNA hem toelagchen, en hoe innig hij zijne hand in de hare mogt drukken, als zij hem alleen onder eenen boom vond, droomende over zijn verwoest geluk in het verledene.

Het eenige wat hem nog staande hield was de stem van pligt, die ernstige gestrengte stem, welke in zijne ziel de plaats van alle anderen had ingenomen. Zijne haren hielden hem voor gelukkig, als zij zijne velden bloeijen, zijne kudden vermeederden, en den overvloed onder zijn dak zagen. Maar zij lazen niet in zijn hart, zij konden de smartelijke geheimen van zijn verleden niet ontcijferen.

Lang geloofde hij zelf aan de vergetelheid, het geluk terug te vinden, lang geloofde hij te vergeefs een nieuw leven te beginnen. Toen hij zich in Nijmegen voorspeld had, een halfjaar geleden nam eene boosaardige hoeris hem, en werd op het kerkhof van het kerkhof van de Roermond begraven, waar nog in den verleden hoek van die rustplaats een grafsteen te zien is, die het opschrift draagt:

Hier rust de rebel van Hoogstraten.

— En DU TERBAIL? vroeg de officier der lausiers, toen de majoor zijn verhaal geëindigd had.

— Hij bleef in een tweegevecht, antwoordde de oude soldaat.

— Was hij ook dezelfde, dien . . .

— Ja, mijn zevende, hernam de majoor WITLESBY. Hier is het aandenken dat hij mij heeft nagelaten. Bij deze woorden wees hij op een breed likteeken, dat zijne wang van het oor tot aan den neus verdeelde.

Met uitzondering van eenige bijzonderheden is de geheele geschiedenis van THOMAS VILLER streng op de waarheid gegrond. Verscheidene geschiedschrijvers hebben van den beroemden partijganger melding gemaakt. Zijn grafsteen was nog in het begin der achttiende eeuw op het kerkhof van het Karthuizer-klooster te Roermond te zien. Eene bom verbrijzelde denzelfden in het jaar 1702, gedurende de belegering dezer stad door de geallieerden, die door de Spanjaarden bezet was. Bij de opheffing van het klooster ten tijde der Fransche republiek berkende een bewoner der provincie Limburg den steen, en liet hem op eene groote weide in eenen tuin in de nabijheid van Roermond brengen. Daar heb ik hem voor twaalf jaren nog gezien.

Brief eener oude jonge jufvrouw aan ongehuwde meisjes.

Ofschoon ik nooit het bitterzoete juk van den echt gedragen heb, en er voor mij ook geen vooruitzicht meer is, dat Amor mij ooit met den bruidskrans zal tooijen, zoo is mij toch de liefde met hare gevolgen niet geheel onbekend gebleven, en ik heb in haar geleide, gedurende eene reeks van jaren, zoo wel aan mij zelve als aan anderen, veel ondervinding opgedaan, die ik u, trouwlustige meisjes, met mijne opmerkingen tot uw nut wil mededeelen.

Het is eene algemeene opmerking, dat alle jonge meisjes van begeerte branden, om eene reis naar *Manheim* te maken, even als het de vurigste wensch der meeste jonge mannen is, zich naar *Frauenstein* te begeven. Maar de reis naar beide plaatsen is met zwaarigheden verbonden, en dikwijls wordt de verkeerde weg ingeslagen. Gewoonlijk bereiken de meisjes uit *Schoonhuizen* zeer spoedig haar doel, vooral als zij aardig reizjeld, en het vooruitzicht hebben op de erfenis van eenen ouden oom in de *gouden weide*. Zulke meisjes zijn zekerlijk boven vele anderen te benijden; maar de liefde, zegt men, is blind, en dan gebeurt het soms wel dat zij *Glückstadt* voorbij reizen en het nooit te zien krijgen. Daarom raad ik alle jonge meisjes op hare reis naar *Manheim* nooit den weg over *Eilenburg* te nemen, maar liever een poosje in *Wartberg* te vertoeven, om den weg en het weder te onderzoeken. Jonge meisjes, vooral zij wier wangen in *Rothenberg* geboren en in *Rosendaal* zijn opgevoed, moeten zich vooral voor zulke mannen in acht nemen die veel over *Loben-* en *Reizenstein* spreken; want gewoonlijk kan men aannemen dat zij uit *Windschacht* zijn en niet meenen zoo als zij zeggen. Laat u niet in met zulke windbuidels, en laat u vooral niet overhalen met hen een uitstapje naar *Kusznacht* te maken; want god Hymen heeft van die plaats reeds vele jonge meisjes tot straf naar *Ammendorf* gezonden, van waar zij dan gewoonlijk over *Gramsdorf* en *Bleichrode* naar *Blend*, of zelfs naar *Sargstadt* vertrekken. Neen, wilt gij eenen man uwe liefde schenken, roest dan naar *Guteswegen* en *Wackerleben*, daar zult gij hem vinden, dien uw hart zoekt. En kunt gij dan uwen uitverkorene de verzekering geven dat gij uit *Liebenwerda* en *Treuenbrietsen* tot hem gekomen zijt, dan zult gij zeker uwe woonplaats in *Freudenberg* opslaan, en menig uitstapje naar *Ludwigslust* maken. — Als gij nu, gij wachtende en smachtende meisjes op uwe liefdebaan te *Siegenleben* zijt aangekomen, dan is het niet alleen uw pligt dat gij uwen man teeder bemint, en hem in ieder opzicht trouw en gehoorzaam zijt, neen, gij moet ook nieuwe huisvrouwen zijn. Dat daartoe meer behoort dan een weinig handwerk te verrigten, toilet en muziek maken, uit het venster kijken en koketteren, op de maat dansen en bevallig op de sofa zitten, dat behoeft ik u wel niet te zeggen; want al die kunsten, hoezeer somwijlen ook nuttig en aangenaam, kan men toch met geringe uitzondering ontberen, en zijn voor de huishouding niet volstrekt noodzakelijk. Legt u vooral op huishoudelijkheid toe, verspilt voor onnoodige zaken, zoo als voor opschik, niet te veel geld, maar zijt hierin steeds uit *Anhalt*. Ziet ook goed in *Kochstadt* om; opdat uw man, als hij naden last des dags zich naar *Eszlingen* wenscht te begeven, niet altijd spijzen vindt die in *Salzwedel* en *Wasserleben* zijn toebereid; eenvoudig maar uit *Würzburg* zij uwe kost. Veel opschik aan

uw lijf denkt niet, eenvoudig als de kost moet ook de kleeding zijn, en gij moet steeds verschijnen alsof gij uit *Ebendorf* waart, en in uw huis moet het er uitzien alsof men zich in *Reinstadt* bevond. Dat dacht ik nog onlangs toen ik bij een jong echtpaar een bezoek aflegde. Ik begaf mij namelijk half dood van vermoeidheid ter ruste, die ik na de ongemakken eener lange reis zeer behoefde. Naauwelijks geloofde ik mij in *Reinstadt* nedergelegd te hebben, of het was mij alsof ik door duizend naalden geprikt en met brandetels gegeesseld werd; want gij moet weten, ik moest over *Wanzleben* naar *Unruhstadt*, waar ik een der vreesselijkste nachten van mijn leven doorbragt.

Van het doen en laten der vrouw hangt het geluk en de vrede des huizes af. Als de man het daar niet vindt, wat is dan het gevolg daarvan? Hij zoekt het dan daar buiten; hij gaat gewoonlijk iederen avond naar *Bierstein* of *Weinsberg* en keert meestal eerst laat terug. Dikwijls ontmoette ik zulk een echtpaar in *Querfurt* of *Grobzig*, en eens moet het zich zelfs naar *Gerbstadt* en *Stokholm* begeven hebben. — Daarom, jonge meisjes, onderzoek naauwkeurig voor gij de reis naar *Manheim* onderneemt, of gij in het vervolg uwen gade ook naar *Glückstadt* kunt vergezellen; maakt u vroegtijdig de deugden eener goede huisvrouw eigen, opdat u eenmaal uw stap niet berouwe, maar gij u met een vrolijk en tevreden hart een »wel mij!» kunt toeroepen, alsof gij uit *Wohlau* waart, en daar gevestigd bleef.

Stedelijke Publicatiën.

BURGEMEESTER en WETHOUDEREN der stad Arnhem brengen, naar aanleiding van het besluit van den heer staatsraad gouverneur dezer provincie, van 22 januarij. no. 267/1. (Provinciaalblad n°. 9) ter kennis van de miliciens der ligting van 1840, die in reserve zijn geplaatst, dat zij, voor den tijd van drie maanden, in werkelijke dienst moeten opkomen.

Ten gevolge daarvan roepen Burgemeester en Wethouderen voornoemd, bij deze, voorschreven miliciens, die zich in deze gemeente bevinden, op, om op maandag, dinsdag en woensdag, den 21, 22, en 23 dezer maand, van des voormiddags 10 tot des namiddags 1 uur, zich ter secretarie dezer stad te vervoegen, ten einde met hunne verplichtingen ten deze te worden bekend gemaakt.

En zal deze worden afgekondigd en aangeplakt ter plaatse, alhier gebruikelijk.

Arnhem, den 16den juni 1841.

Burgerlijke Stand.

TE ARNHEM:

Van 11 tot en met 17 juni.

Gehuwd: J. H. VV. Nijenhuis met O. C. VV. van Tricht. Bevallen: E. van Hattem, geb. Frijters, D. — A. Meijer, geb. Keer, twee Z. — J. Prins, geb. Fijten, D. — G. Koning, geb. Lankhorst, D. — H. Sluiferman, geb. van Balgooyen, D. — H. A. Liesveld, geb. de Winkel, Z. — VV. van Loon, geb. Bartels, D. — M. van Ingen, geb. Jansen, D. — C. Beekhuisen, geb. van Kempen, D. — M. van Doormolen, geb. Derksen, D.

Overleden: C. Willemsen, huisvrouw van T. Menting 37 j. — H. Hendriks, echtgenoot van J. Hendriks, 88 j. — Doodgeb. Z. van VV. Hermans en VV. van Galen. — A. VV. Buddingh, 4 w. — A. M. F. van Aalderen, 6 w. — A. G. B. baron van Golstein van Hoekenburg, 17 j. 9 m.

TE NIJMEGEN:

Gehuwd: A. M. Clot met A. Seiner. Bevallen: H. van Ulse, geb. Heijme, Z. — J. M. de Swart, geb. de Vvaal, D. — A. Fleuren, geb. Glsbers, D. — M. Janssen, geb. Mali, D. — J. C. R. Vos, geb. Hoezen, D. — C. L. A. Rups, geb. Benrath, D. — M. F. Jacobs, geb. Geene, D. — M. P. Courbois, geb. van Swelm, Z. — VV. Roelofsma, geb. Vwalraeven, D.

Overleden: C. Engelen, 15 j. — Doodgeb. Z. van . . . Reintjes en E. de Groot. — H. Eichelsbreim, 7 w. — Doodgeb. Z. van . . . Bergen en J. Publihuisen. — J. Livius, 3 m. — C. Lervison, 1 m. — J. Nagelmaker, 24 j. — E. VVonters, 65 j. — C. G. Clemens, 2 j. — VV. F. Bodd, 3 m. — G. J. Menroij, 18 d.

TE ZUTPHEN:

Gehuwd: Geene. Bevallen: A. E. Kreuse, geb. Aote, Z. — M. C. Sparnaaij, geb. Berendroth, D. — M. A. G. Evers, geb. Smit, D. — J. E. Hendriks, geb. Boom.

Overleden: G. Teunissen, geb. Dumhaar, 73 j. — B. Stegeman, weduwe van A. J. Verhagen, 79 j. — J. S. van de Graaf, 6 w. — A. H. G. van Hamel, 68 j. — Doodgeb. Z. van A. van Hoytema en VV. A. Klein. — M. J. E. Jansen, 6 w.

TE TIEL:

Gehuwd: M. C. van den Berg, met D. van Ham. Bevallen: H. C. van den Berg, geb. van Ringelsteijn, Z. — VV. C. Ebben, geb. Laubingh, Z. Overleden: P. J. Vwalbeek, 14 d. — J. VV. Blom, echtgenoot van G. Heij, 39 j. — J. Barthel, 43 j. — C. Costen, weduwnaar van VV. A. van Dieren, 69 j.

Advertentiën.

VERKOOPING,

op Maandag den 21sten Junij 1841, des voormiddags ten elf ure, ten Huize van E. LOHMANN, aan den Singel buiten de Velperbarrière, te Arnhem, van eene groote partij AFBRAAK, bestaande in DEURRAMEN, BALKEN, PLANKEN enz. verder alle soorten van TIMMERHOUT, waaronder eene partij LANGE SPARREN en voorts drie bijna geheel nieuwe RIJ-TUIGEN en wat verder te voorschijn zal worden gebragt.

Lees Hier!

Op tijd en plaats, nader te bepalen, zal te Zutphen in het openbaar worden verkocht het WIJN-LAGER van den onlangs aldaar overleden en Wijnkooper, den heer P. VAN DER MUELEN, mede-compagnon geweest van de firma HOFFMAN HESSELINK EN COMP.; bestaande in eenen aanzienlijken voorraad van alle soorten van WIJNEN, zoo op fust als gebotteld; alsmede eene aanzienlijke partij ledige FLESSCHEN en FLACONS; — voorts groot en klein VAATWERK, GEREEDSCHAPPEN en wat verder tot eene goede WIJNKOOPERS-AFFAIRE behoort.

* * Door P. VAN ZWEEDEN, te Groningen, is uitgegeven:

HET LEVEN VAN JEZUS,

Critisch verdedigd tegen Dr. DAVID FRIEDRICH STRAUSS, door F. C. DE GREUVE. Tweede Aflevering. — Van de eerste Aflevering zijn nog eenige Exemplaren te bekomen.

DE KUNST

Om Geneesmiddelen voor te schrijven; bewerkt door Dr. H. M. DUPARC, voorzien van een Aanhangsel, bevattende vele nieuwere Geneesmiddelen, door Dr. L. A. COHEN.

CHRONOLOGISCHE TABEL

Der Algemeene Geschiedenis; door E. MEETER, bewerkt tot 1840. Tevens zijn nog eenige Exemplaren te bekomen van de Geographisch-historisch-statistieke Tabel van Nederland, als ook van HEINRICH SCHMID'S Voortzettingen over het wezen der Wijsbegeerte en hare betrekkingen voor Wetenschap en Leven; door F. C. DE GREUVE.

* * Door M. H. BINGER, te Amsterdam, is verzonden en alom gratis verkrijgbaar gesteld:

PROSPECTUS, PROEVE VAN VERTALING EN LISTEN VAN INTEKENING, betreffende een werk, getiteld:

DE KLASSIEKE OUDHEID,

beschreven naar hare schoonste dichterlijke

OVERLEVERINGEN EN VERHALEN.

Uit het Hoogduitsch van GUSTAV SCHWAR.

De Intekening staat open bij alle voorname Boekhandlaren door het geheele Rijk, tot uiterlijk 15 julij aante staande.

Prijs-Courant der Effecten.

	Laagste koers.	Hoogste koers.	Koers ten 4½ u.
VRIJDAG 18 JUNI.			
NEDERL., Werk. Schuld à 2½ pCt.	51 7/8	51 ½	51 ½
Dito Dito . . . » 5 »	93 ½		
Uitgestelde Schuld . . . » »			
Kansbiljetten f	24	24 ½	24 ½
Amortisatie-Syndicaat. à 4½ pCt.	89 ½	90	
Dito Dito . . . » 3½ »			
Handelmaatschappij . . . » 4½ »	162 ½	162 ½	162 ½
Nieuwe Dito . . . » 4½ »			
Nieuwe Dito 1837 . . . » 4½ »			
Oostindische Leening » 5 »	96 ½	97	97
Spoorweg Haarlem . . . » »			
Aand. Rijn-Spoorweg . . . » 4½ »			
FRANKR. Inschrijv. G B. » 3 »			
SPANJK. Leening Ardoins » 5 »	21 7/8	21 ½	21 ½
Dito onbep. stuk. . . » 5 »			
Passive » »			
Deferred » »			
Fransche Uitgestelde » »			
PORTUGAL. Oblig. te Lond. » 3 »			
RUSL. H. & C. 1798, 1816. » 5 »	104 ½		
Dito 1828, 1829 . . . » 5 »	104 ½		
Dito 1831, 1833 . . . » 5 »	97 ½		
Oblig. bij Hope . . . » 4 »	87 ½		
Oblig. te Londen . . . » 5 »			
Dito te Hamburg. . . » 5 »			
Inschrijving in Assign. » 6 »			
Certific. van dito. . . » 6 »			
POLEN. Aandeel. à fl 300 » f			
Dito à fl 500 » »			
OOSTENR. Aand. à fl. 100 » f			
Dito à fl 250 » »			
Metallic » 5 »			
Dito » 3 »			
Dito » 2½ »			
BRAZILIE. Dito dito » 5 »			

Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.